uitspraak

RECHTBANK DEN HAAG

Zittingsplaats Haarlem

Bestuursrecht

zaaknummer: NL19.1804

uitspraak van de enkelvoudige kamer van 6 mei 2019 in de zaak tussen

[redacted] eiser
(gemachtigde: mr. M.R. van der Linde),

en

de staatssecretaris van Justitie en Veiligheid, verweerder
(gemachtigde: mr. J. Wieman).

Procesverloop

Bij besluit van 19 januari 2019 (het bestreden besluit) heeft verweerder de aanvraag van eiser tot het verlenen van een verblijfsvergunning asiel voor bepaalde tijd in de algemene procedure afgewezen als kennelijk ongegrond. Eiser dient Nederland onmiddellijk te verlaten. Tevens is hem een inreisverbod voor de duur van twee jaar opgelegd.

Eiser heeft tegen het bestreden besluit beroep ingesteld.

Verweerder heeft op 11 februari 2019 een verweerschrift ingediend.

Het onderzoek ter zitting heeft, tezamen met de behandeling van zijn verzoek om een voorlopige voorziening met zaaknummer NL19.1805 plaatsgevonden op 12 februari 2019. Eiser is verschenen, bijgestaan door zijn gemachtigde. Als tolk is verschenen S. Ahammed. Verweerder heeft zich laten vertegenwoordigen door zijn gemachtigde.

Overwegingen

1. Eiser is van Myanmarese nationaliteit en is geboren op [redacted] 1997.

2. Eiser heeft aan zijn asielaanvraag ten grondslag gelegd dat hij in Yangon, Myanmar, werd gediscrimineerd als moslim zijnde, behorend tot de Chulia bevolkingsgroep. Zo is hij van school gestuurd, kon hij op zijn 18de jaar geen identiteitskaart krijgen en was het voor hem moeilijk om goedbetaald werk te vinden. Eiser heeft voorts verklaard dat hij in januari 2018 door twee jongens werd geslagen toen ze hem aan het werk zagen als voetballer. Eiser werd op zijn been en voet geslagen en heeft tien dagen niet kunnen werken. Voorts is in november 2018 in de winkel waar hij werkte en hij 's nachts met een collega sliep, ingebroken en is de winkel totaal vernield. Eiser herkende een groep van vier of vijf personen van gezicht. Zij hebben hem met de dood bedreigd als hij hen zou verraden, waarna eiser is weggerend. Eisers baas wilde weten wie deze vernieling had

verricht en hem dwingen als ooggetuige naar de politie gaan. Eiser is ondergedoken omdat hij bang was hierdoor bij de bende in de problemen te komen en door de politie als dader te worden gezien. Eiser is vervolgens uit Myanmar vertrokken.

3. Verweerder heeft de volgende relevante elementen in het relaas van eiser onderscheiden:
- identiteit, nationaliteit en herkomst;
- incident in november 2018; en
- overige problemen vanwege etniciteit, huidskleur en geloof.
Verweerder acht de verklaringen van eiser over zijn identiteit, herkomst en nationaliteit geloofwaardig. De verklaringen van eiser dat hij als moslim gediscrimineerd wordt vanwege zijn etniciteit worden ook geloofwaardig geacht. Het incident dat plaatsvond in november 2018 wordt echter niet geloofwaardig geacht.

Verweerder heeft de aanvraag van eiser afgewezen als kennelijk ongegrond op grond van artikel 31 van de Vreemdelingenwet 2000 (Vw), juncto artikel 30 b, eerste lid, aanhef en onder c, van de Vw.

4. Eiser heeft aangevoerd dat verweerder onvoldoende heeft gemotiveerd waarom de groep waartoe eiser behoort, zijnde moslim, niet is aangewezen als kwetsbare minderheidsgroep.

4.1 Verweerder heeft zich in het voornemen op het standpunt heeft gesteld dat in Yangon, Myanmar geen sprake is van een zodanige mate van geweld dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar Myanmar aldaar enkel door zijn aanwezigheid een reëel risico loopt het slachtoffer te worden van dat geweld. Hieraan heeft verweerder in het bestreden besluit toegevoegd dat verweerder bij het landgebonden asielbeleid vaststelt welke bevolkingsgroepen als kwetsbare minderheden worden aangemerkt, dat er ten aanzien van Myanmar geen sprake is van een landgebonden beleid en dat de Chulia derhalve ook niet is aangemerkt als kwetsbare minderheidsgroep. Ter zitting heeft verweerder verwezen naar uitspraken van de Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State (de Afdeling) van 14 december 2018 ten aanzien van Myanmar, met name ECLI:NL:RVS:4028, 4027 en 4026) en de pleitnota van verweerder in die zaken. De Afdeling is in de uitspraken onder meer ingegaan op de vraag of een vreemdeling als moslim, niet behorend tot de Rohingya, in Myanmar te vrezen heeft voor vervolging in de zin van het Vluchtelingenverdrag of voor ernstige schade als bedoeld in artikel 29, eerste lid, aanhef en onder b, van de Vw. De Afdeling heeft hierbij onder andere het bericht 'Rohingya Crisis Stokes Fears of Myanmar's Muslims' van Inter Press Service van 24 oktober 2017, het 'Annual Report 2017/18' van Amnesty International van 22 februari 2018, het 'Country Report on Human Rights Practices for 2017' van het United States Department of State van 20 april 2018, het 'International Religious Freedom report for 2017' van het United States Department of State van 29 mei 2018 en het rapport 'We will destroy everything: Military responsibility for crimes against humanity in Rakhine State' van Amnesty International van 27 juni 2018 betrokken. De Afdeling heeft geoordeeld dat moslims, niet zijnde Rohingya, door discriminatie in het algemeen niet zo ernstig in hun bestaansmogelijkheden worden bedreigd dat zij niet op maatschappelijk en sociaal gebied kunnen functioneren. Er is daarom geen aanleiding moslims, niet zijnde Rohingya, aan te merken als groep die in Myanmar systematisch wordt blootgesteld aan vervolging in de zin van het Vluchtelingenverdrag dan wel aan ernstige schade in de zin van artikel 29, eerste lid, aanhef en onder b, van de Vw, aldus verweerder.

4.2 De rechtbank stelt vast dat de Afdeling in de hierboven aangehaalde uitspraken geoordeeld heeft dat verweerder zich terecht op het standpunt heeft gesteld dat er geen aanleiding is moslims, niet zijnde Rohingya, aan te merken als groep die in Myanmar systematisch wordt blootgesteld aan vervolging in de zin van het Vluchtelingenverdrag dan wel aan ernstige schade in de zin van artikel 29, eerste lid, aanhef en onder b, van de Vw. In deze uitspraken heeft de Afdeling echter ook geoordeeld dat *"Nu ook overigens geringe indicaties ontbreken die er blijk van geven dat de vreemdeling een gegronde vrees heeft voor vervolging of voor ernstige schade in de zin van artikel 29, eerste lid, aanhef en onder b, van de Vw 2000, kan de vraag of de rechtbank terecht heeft overwogen dat de situatie voor moslims, niet zijnde Rohingya, niet zodanig is dat wordt voldaan aan de voorwaarden voor aanwijzing als risicogroep dan wel als kwetsbare minderheidsgroep als bedoeld in paragraaf C2/3.2 onderscheidenlijk C2/3.3 van de Vreemdelingencirculaire 2000, onbesproken blijven."*
Of de situatie voor moslims, niet zijnde Rohinya, niet zodanig is dat wordt voldaan aan de voorwaarden voor aanwijzing als risicogroep dan wel als kwetsbare minderheidsgroep, is door de Afdeling dus niet beoordeeld.

4.3 Anders dan in de zaken die de Afdeling heeft beoordeeld kan in het onderhavige geval van eiser, die moslim is en tot de Chulia bevolkingsgroep behoort, niet gezegd worden dat geringe indicaties, die er blijk van geven dat de vreemdeling om individuele redenen een gegronde vrees heeft voor vervolging of ernstige schade als hiervoor bedoeld, ontbreken.

4.4 Uit het nader gehoor van eiser blijkt immers dat zijn vertrek voortkwam uit het feit dat hij vanwege zijn afkomst en geloof ernstig werd gediscrimineerd. Verweerder heeft de verklaringen van eiser hierover niet ongeloofwaardig geacht, enkel het incident in november 2018. Uit de verklaringen van eiser blijkt dat hem op zeer jonge leeftijd de toegang tot onderwijs is ontzegd, anders dan bij arme boeddhisten, en dat hij, mede als gevolg hiervan en vanwege ernstige discriminatie, ernstig is beperkt in zijn mogelijkheden bij toegang tot de arbeidsmarkt. Ook is hij, onder verwijzing naar zijn afkomst, dusdanig mishandeld dat hij niet meer professioneel kan voetballen waardoor hij een inkomstenbron verloor. Voorts is geloofwaardig geacht dat hem een negatieve houding te wachten staat van de autoriteiten, waaronder de politie. Zo kreeg eiser geen identiteitskaart op zijn 18de jaar, en weigerde de politie onderzoek te doen naar de verdwijning van en mogelijke moord op zijn vader. Vanwege de negatieve houding van de politie tegenover moslims heeft eiser na de mishandeling ook geen bescherming gevraagd aan de politie. Voorts was eiser altijd bevreesd voor willekeurige aanhoudingen en de daarmee gepaard gaande ernstige mishandelingen door de politie. Ter zitting heeft eiser er nadrukkelijk op gewezen dat hij ook heeft verklaard dat hij de dienstplicht heeft ontdoken en dat dit voor hem, vanwege zijn afkomst, ernstige problemen gaat opleveren omdat moslims hier nooit uit terugkomen. Dit klemt te meer nu verweerder heeft nagelaten de ontduiking van de dienstplicht te beoordelen in de context van de minderheidsgroep waartoe eiser behoort en in de situatie in het land van herkomst.
Gelet hierop had verweerder nader moeten motiveren waarom de situatie voor moslims, niet zijnde Rohinya, niet zodanig is dat wordt voldaan aan de voorwaarden voor aanwijzing als risicogroep dan wel als kwetsbare minderheidsgroep

4.5 De rechtbank concludeert daarom dat het bestreden besluit niet in stand kan blijven omdat het niet berust op een voldoende draagkrachtige motivering. Het enkele stellen dat er geen landgebonden beleid is, acht de rechtbank onvoldoende. Ook de aanvulling ter zitting

met een verwijzing naar de uitspraken van de Afdeling volstaat niet, nu de Afdeling dit, zoals onder 4.2 is overwogen, niet heeft beoordeeld. De beroepsgrond slaagt.

4.6 Hetgeen overigens is aangevoerd behoeft hierom geen nadere bespreking.

5. De aanvraag is ten onrechte afgewezen als kennelijk ongegrond. Het beroep is gegrond en de rechtbank vernietigt het bestreden besluit wegens strijd met artikel 3:46 van de Algemene wet bestuursrecht. De rechtbank ziet geen aanleiding de rechtsgevolgen van het bestreden besluit in stand te laten of zelf in de zaak te voorzien. Ook ziet de rechtbank geen aanleiding om een bestuurlijke lus toe te passen. Verweerder zal daarom een nieuw besluit moeten nemen met inachtneming van deze uitspraak. De rechtbank stelt hiervoor een termijn van zes weken.

6. De rechtbank veroordeelt verweerder in de door eiser gemaakte proceskosten. Deze kosten stelt de rechtbank op grond van het Besluit proceskosten bestuursrecht voor de door een derde beroepsmatig verleende rechtsbijstand vast op € 1.024,- (1 punt voor het indienen van het beroepschrift en 1 punt voor het verschijnen ter zitting met een waarde per punt van € 512,- en een wegingsfactor 1).

Beslissing

De rechtbank:
- verklaart het beroep gegrond;
- vernietigt het bestreden besluit;
- draagt verweerder op binnen zes weken na de dag van verzending van deze uitspraak te nemen op de met inachtneming van deze uitspraak;
- veroordeelt verweerder in de proceskosten van eiser tot een bedrag van € 1.024,-.

Deze uitspraak is gedaan door mr. S. Mac Donald, rechter, in aanwezigheid van drs. M.A.J. Arts, griffier.

griffier rechter

Deze uitspraak is in het openbaar gedaan, ondertekend en bekendgemaakt op:

6 MEI 2019

Rechtsmiddel

Tegen deze uitspraak kan hoger beroep worden ingesteld bij de Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State binnen één week na de dag van bekendmaking.